ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **T. S.,** zast. Mgr. Pavlem Maršálkem, advokátem, se sídlem Vrchlického 802/46, Liberec, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Hrdinů 1643/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2022, č. j. OAM-12829-6/ZR-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 7. 3. 2023, č. j. 59 A 83/2022-42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 10. 2022, č. j. OAM-12829-6/ZR-2022, zrušil platnost žalobcovy zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil mu podle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců lhůtu 60 dnů k vycestování z území České republiky. Učinil tak na základě pravomocného odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, trestním příkazem Okresního soudu v Liberci ze dne 15. 6. 2022, č. j. 3 T 89/2022-38. Podle trestního příkazu se žalobce trestného činu dopustil tím, že řídil osobní motorové vozidlo pod vlivem alkoholu v množství nejméně 1,09 ‰ alkoholu v krvi, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 3 měsíce s podmínečným odkladem výkonu na zkušební dobu v trvání 12 měsíců a k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 7. 3. 2023, č. j. 59 A 83/2022-42, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud nejprve vyjasnil, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, neboť netrpí nesrozumitelností ani nedostatkem důvodů. Dále uvedl, že považuje žalobcovu argumentaci týkající se dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny a trvalého pobytu cizince na území České republiky za nedůvodnou, jelikož předmětem soudního přezkumu je jiný typ pobytového oprávnění (dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání). Nepřisvědčil ani žalobní argumentaci týkající se nemožnosti uplatnit řádný opravný prostředek proti rozhodnutí žalovaného ani vadného doručování ve správním řízení.

[4] Poté se krajský soud zabýval namítanou povinností žalovaného posoudit přiměřenost dopadů správního rozhodnutí. Připomněl přitom, že § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého žalovaný postupoval, nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení při jeho aplikaci. Judikatura Nejvyššího správního soudu k tomu dovodila, že při střetu práva na ochranu rodinného života cizince a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl v případě úmyslné trestné činnosti test proporcionality (přiměřenosti) již zákonodárce. Výjimkou by byla situace, kdy by zásah do života cizince dosahoval takové intenzity, u které by bylo třeba zvažovat zmírňující správní uvážení či neaplikaci konkrétního právního předpisu. Ačkoliv tedy zákon o pobytu cizinců výslovně nepožaduje po správním orgánu, aby v těchto případech posuzoval dopady jeho rozhodnutí, žalovaný se jimi v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) zabýval. Žalobce však ve správním řízení žádné konkrétní skutečnosti, jež by při zrušení jeho zaměstnanecké karty představovaly nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neuvedl, a proto žalovaný vycházel pouze ze skutečností, které mu byly známy ze spisu. Zohlednil tedy, že žalobce je dospělý, soběstačný, na území České republiky nepobývá dlouho a nemá zde ani žádné blízké osoby, přičemž do nepříznivé situace se dostal svým protiprávním jednáním sám. Na základě toho žalovaný nevyhodnotil dopady svého rozhodnutí za důvodné pro jeho nevydání. S tímto hodnocením se krajský soud ztotožnil.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani tvrzení žalovaného, že žije v Česku dlouhodobě a až na jednu výjimku při tom dodržuje tuzemské právní předpisy. Dlouhodobé dodržování právních předpisů označil za běžnou a očekávanou věc, přičemž v případě žalobce se o ní nedá mluvit, když hned po několika měsících po jeho příchodu do Česka byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Otázku jeho závažnosti navíc nemohl žalovaný při rozhodování posuzovat, neboť to přísluší orgánům činným v trestním řízení.

[6] Co se týká válečné situace na Ukrajině, tak k tomu krajský soud uvedl, že i touto skutečností se žalovaný při rozhodování zabýval a zohlednil ji při stanovení délky lhůty pro vycestování z území. Jeho rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty však nepředstavuje porušení zásady *non-refoulment*, neboť se nejedná o věc mezinárodní nebo doplňkové ochrany ani o vyhoštění, žalobci nebyl zakázán pobyt na území České republiky, do ní může kdykoli přicestovat a pobývat zde v rámci bezvízového styku. Situace na

Ukrajině tedy nijak nebránila vydání předmětného rozhodnutí. V souvislosti s ní může žalobce pro ochranu svého života a zdraví využít jiného správního řízení.

[7] Námitku žalobce uplatněnou v replice ohledně jeho osvědčení v průběhu správního řízení pak krajský soud označil za opožděnou a věcně se jí nezabýval.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[8] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž namítl jeho nezákonnost, nepřezkoumatelnost a nesoulad skutkového stavu s provedeným dokazováním.

[9] Nezákonnost rozsudku krajského soudu stěžovatel konkrétně spatřuje v nesprávném posouzení přiměřenosti dopadů správního rozhodnutí do jeho základních lidských práv, resp. do jeho soukromého a rodinného života. Dopady správního rozhodnutí považuje za nepřiměřené, přičemž ty jsou ještě umocněny nastalou situaci v zemi stěžovatelova původu. Podle stěžovatele při vydání takto závažného správního rozhodnutí musí existovat reálná hrozba z budoucího protiprávního jednání dotyčného. To není jeho případ, jelikož se v minulosti dopustil pouze jednoho protiprávního jednání, které není takové intenzity, aby zájem na zrušení platnosti jeho zaměstnanecké karty převážil nad zachováním jeho osobního a rodinného života. Osobní a rodinný život cizince je přitom základní hodnotou, na které je postavena inkorporovaná směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 11. 2003 o právu na sloučení rodiny. Krajský soud i žalovaný svým postupem, kdy odmítli posoudit přiměřenost dopadů správního rozhodnutí, porušili čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8 Úmluvy. Ti při své činnosti především nedostatečně zkoumali vazby stěžovatele k území České republiky, kde pracuje již od roku 2021 a měl to v plánu i nadále.

[10] Zrušení platnosti zaměstnanecké karty zároveň stěžovatel považuje za druhé potrestání vedle uložených trestněprávních sankcí za totožné jednání, přičemž ty považuje za zcela dostačující. V nastalé situaci navíc stěžovatel nebude schopen uspět s žádostí o získání jiného typu oprávnění k pobytu na území České republiky. Bude proto nucen odcestovat na Ukrajinu, kde bude v důsledku probíhajícího válečného konfliktu ohrožen jeho život, což považuje vzhledem k jeho ojedinělému provinění za nepřiměřeně přísné. Stěžovatel zdůrazňuje, že se pouze jednou dopustil protiprávního jednání, které svou závažností pouze mírně překročilo hranici mezi přestupkem a trestným činem.

[11] Stěžovatel rovněž namítl, že nemožnost podat odvolání proti rozhodnutí žalovaného považuje za rozporné s čl. 36 Listiny a čl. 6 Úmluvy. I proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že z jeho úřední činnosti je mu známo, že stěžovatel nemá na území České republiky žádného člena rodiny ani nevlastní nemovitost, což obsah kasační stížnosti potvrzuje. Vycestování stěžovatele na Ukrajinu proto nepředstavuje žádný zásah do jeho soukromého a rodinného života, možná se dotkne jeho ekonomické situace. Stěžovatel je v produktivním věku a do současné situace se dostal

jen svým nezodpovědným a protiprávním jednáním, při kterém pouze dílem šťastné náhody nezpůsobil újmu jiným. Byť toto protiprávní jednání nebylo takové intenzity ve srovnání s některými jinými trestnými činy, neměl žalovaný jinou možnost než platnost stěžovatelovy zaměstnanecké karty zrušit. Navíc veřejný zájem na tom, aby na území České republiky pobývali jen cizinci dodržující právní předpisy, převažuje nad soukromými zájmy stěžovatele.

[13] Žalovaný dále uvedl, že si je dobře vědom situace na Ukrajině, avšak stěžovatel má možnost podat žádost o udělení víza za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž její zamítnutí nelze předvídat, neboť při posuzování každé žádosti se postupuje individuálně.

[14] Žalovaný je také toho názoru, že stěžovatel v průběhu celého sporu nijak nekonkretizoval dopady vycestování do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel ani netvrdil, že má příbuzné, které živí. K argumentaci směrnicí Rady 2003/86/ES pak připomíná, že ta se týká jiného pobytového statusu. Má také za to, že ačkoliv to zákon o pobytu cizinců neukládá, možné dopady do soukromého a rodinného života byly jím i krajským soudem náležitě posouzeny. Žalovaný postupoval v souladu s čl. 8 Úmluvy a judikaturou, přičemž jeho rozhodnutí je v souladu s veřejným zájmem.

[15] S ohledem na uvedené žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby podanou kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[17] Podle písm. a) zmíněného ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle písm. b) téhož ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*. Podle písm. d) citovaného ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[18] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené; rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[19] Stěžovatel k namítané nepřezkoumatelnosti konkrétně uvedl, že napadený rozsudek není dostatečným způsobem odůvodněn, a to zejména v části posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaného do jeho osobního a rodinného života. Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud se otázkou přiměřenosti dopadů správního rozhodnutí v reakci na žalobní námitky zabýval, a to konkrétně v odstavcích 24. až 33. napadeného rozsudku. Předmětné vypořádání považuje Nejvyšší správní soud vzhledem k žalobní argumentaci za dostatečné i přezkoumatelné a shledává takovým i celý napadený rozsudek. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nelze přitom přehlédnout, že dále v kasační stížnosti stěžovatel brojí zároveň proti věcnému posouzení příslušné právní otázky. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že nesouhlas s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Takovou překážku bránící věcnému přezkumu napadeného rozsudku však Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal.

[20] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou týkající se nemožnosti podat odvolání proti rozhodnutí žalovaného. Tuto námitku stěžovatel uplatil již v žalobě a krajský soud se s ní vypořádal v odstavci 22. napadeného rozsudku. V kasační stížnosti příslušnou argumentaci stěžovatel v reakci na její vypořádání krajským soudem nijak nerozvinul. Nejvyšší správní soud se s jejím vypořádáním krajským soudem ztotožňuje a pro stručnost na něj odkazuje, neboť jeho úkolem není opakovat jednou správně vyřčené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2021, č. j. 7 As 253/2019-26). Shrnuje, že § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 2. 8. 2021) podání odvolání proti předmětnému správnímu rozhodnutí nepřipouští, přičemž to nelze považovat za rozporné s čl. 36 Listiny ani čl. 6 Úmluvy, resp. s právem na spravedlivý proces. Uvedená kasační námitka proto není důvodná.

[21] Co se týká námitky dvojího trestání za jeden skutek trestním rozsudkem a rozhodnutím žalovaného, tak k tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující. Zákaz dvojího trestání, resp. zásada *ne bis in idem* je zakotvena v čl. 40 odst. 5 Listiny, přičemž ji nelze vykládat extenzivně tak, že trestní odsouzení nemůže mít pro pachatele další zákonem předvídané důsledky vedle trestněprávních sankcí. To konstantně potvrzuje i Nejvyšší správní soud ve své judikatuře. Například v rozsudku ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 As 146/2018-18 (byť ve skutkově zcela odlišné věci a v rámci aplikace jiné právní úpravy), konstatoval, že *„[z]tráta bezúhonnosti patří mezi obligatorní důvody pro zrušení živnostenského oprávnění (...) zrušení živnostenského oprávnění tedy nelze považovat za sankční opatření (...) a nejde ani o dvojí trestání ve smyslu zásady ne bis in idem. Jde pouze o zákonem obligatorně stanovený důsledek pravomocného odsouzení účastníka řízení za úmyslný trestný čin (...).*" Je obvyklé, že odsouzení za trestný čin má pro dotyčného mimo trestněprávní sankce i další negativní důsledky, přičemž i tyto může vnímat jako trest. Toto však nelze označit za porušení předmětné zásady. Jinými slovy, odsouzeného stíhá nejen trestní odpovědnost za protiprávní jednání, kterého se dopustil, ale nese i odpovědnost za další důsledky tohoto jednání. To platí i pro stěžovatele a zrušení jeho zaměstnanecké karty v důsledku spáchání trestného činu. I tuto námitku proto Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou.

[22] Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení kasační námitky týkající se dopadů rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života stěžovatele, který tyto dopady považuje s odkazem na čl. 8 Úmluvy za nepřiměřené.

[23] Podle čl. 8 odst. 1. Úmluvy platí, že *[k]aždý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.*

[24] Podle čl. 8 odst. 2. Úmluvy platí, že *[s]tátní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*

[25] Krajský soud k tomuto v odstavci 26. napadeného rozsudku správně dovodil, že se žalovaný v daném případě, ačkoliv mu to zákon o pobytu cizinců výslovně neukládá, měl zabývat namítanou nepřiměřeností dopadů správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele a vypořádat se s příslušnou argumentací. Stěžovatel již ve správním řízení v souvislosti s tvrzenou nepřiměřeností dopadů zdůrazňoval, že protiprávní jednání, kterého se dopustil, jen mírně překročilo hranici mezi přestupkem a trestným činem. Dále také tvrdil, že žije v Česku již dlouhodobě, přičemž až na jednu výjimku dodržuje tuzemské právní předpisy, a měl v plánu zde pobývat i nadále. V případě vycestování na Ukrajinu by byl v důsledku probíhajícího válečného konfliktu navíc ohrožen jeho život. Stěžovatel však neuvedl žádné konkrétní skutečnosti ohledně narušení jeho rodinného a soukromého života v případě vydání správního rozhodnutí o zrušení jeho zaměstnanecké karty. Na uvedená tvrzení žalovaný ve svém rozhodnutí reagoval a ve spojení se skutečnostmi známými mu ze spisu vyhodnotil, že pro vydání předmětného rozhodnutí jsou splněny zákonné podmínky. Současně neshledal, že je zde zájem, jenž by převažoval nad veřejným zájmem sledovaným předmětným rozhodnutím, aby se v České republice

nezdržovali cizinci odsouzení za úmyslné trestné činy. Krajský soud se s postupem žalovaného ztotožnil.

[26] K přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty uvádí Nejvyšší správní soud následující. V prvé řadě rozhodnutí žalovaného nelze považovat za nepřiměřené vzhledem tvrzenému dlouhodobému bezúhonnému pobytu stěžovatele na českém území. V případě stěžovatele se totiž o takovém charakteru pobytu na území České republiky nedá vůbec hovořit. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel pobýval v tuzemsku od roku 2021, přičemž již po několika měsících se zde dopustil úmyslného trestného činu. To z logiky věci nelze považovat za dlouhodobé pobývání, natožpak za dlouhodobé pobývání při dodržování právních předpisů.

[27] Žalovaný při svém rozhodování nemohl zvažovat okolnosti spáchaného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost, povaha či stěžovatelova předchozí bezúhonnost. Stejně tak nemohl posuzovat pravděpodobnost stěžovatelova (proti)právního jednání v budoucnosti. Krajský soud správně potvrdil, že § 46e odst. 1 a 37 odst. 1 písm. a) zákona pobytu cizinců stanoví správnímu orgánu jednoznačnou povinnost rozhodnout určitým způsobem, jsou-li splněny podmínky uvedené v zákoně, přičemž odkázal na řadu judikátů Nejvyššího správního soudu.

[28] Ohledně narušení soukromého a rodinného života ale musí dát Nejvyšší správní soud stěžovateli zapravdu v tom, že tento dopad může rozhodnutí žalovaného skutečně mít. Současně však musí souhlasit s žalovaným a krajským soudem, že tento dopad stěžovatel tvrdil pouze obecně, přičemž ani v řízení o kasační stížnosti neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života. Stěžovatel netvrdí, že přijde o kontakt s blízkými či příbuznými osobami, ztrátu domova či jinou, byť méně závažnou konkrétní újmu na svém soukromém a rodinném životě. Stěžovatel tedy ani nenastínil, proč by v jeho případě mělo být ustoupeno od zájmu sledovaného rozhodnutím žalovaného, tj. od zájmu na ochraně tuzemské společnosti. Když nic sám konkrétně netvrdil, nemůže rozhodujícím orgánům vytýkat, že nedostatečně zkoumaly jeho vazby k území. Navíc se ani nedá předvídat, že stěžovatel nějaké pevné vazby k území České republiky skutečně má. Zákon o pobytu cizinců v § 68 presumuje vznik pevných vazeb cizince k území při nepřetržitém pobytu pěti let. Této hranici se stěžovatel ani nepřiblížil. Argument stěžovatele, že plánoval v Česku žít i v budoucnosti, není relevantní. Zaměstnanecká karta byla stěžovateli udělena do 2. 11. 2023, tj. pouze na omezenou dobu. Jelikož neměl trvalé oprávnění k pobytu, nemohl s reálným očekáváním plánovat, že v Česku bude žít i nadále a dovozovat z toho nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení platnosti jeho zaměstnanecké karty.

[29] Nejvyšší správní soud tedy shledal, že uvedené dílčí námitky ohledně nepřiměřenosti dopadů správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele byly posouzeny žalovaným i krajským soudem správně. V reakci na jejich vypořádání krajským soudem stěžovatel svoji argumentaci nijak podstatně neupravil, a proto není nutné, aby je Nejvyšší správní soud obsáhleji vypořádával, neboť jak již výše uvedl, jeho rolí není znovu podrobně opakovat jednou správně vyslovené závěry.

[30] I skutečnost v podobě probíhajícího válečného konfliktu na Ukrajině žalovaný před vydáním správního rozhodnutí zvážil, ale jako důvodnou pro jeho nevydání ji neshledal. Zohlednil ji však při stanovení lhůty k vycestování z území České republiky a zároveň stěžovatele informoval, že pokud vycestování do země původu považuje za nemožné, může právními prostředky dosáhnout na jiné oprávnění k pobytu. Odkázal při tom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47. Krajský soud tomuto postupu žalovaného přisvědčil.

[31] Předmětná námitka týkající se ohrožení stěžovatelova života v důsledku válečného konfliktu na Ukrajině směřuje více než ty ostatní především proti uložené povinnosti vycestovat z území České republiky než proti odebrání práva pobývat zde za účelem zaměstnání. Okamžik vycestování může správní orgán pouze oddálit na maximální dobu 60 dní, čehož žalovaný využil, aby mimo jiné dal stěžovateli časový prostor pro případné získání jiného typu pobytového oprávnění. To však stěžovatel nepovažuje za správné, neboť mu s ohledem na situaci na Ukrajině nemělo být vycestování vůbec uloženo a zaměstnanecká karta rušena. Z vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nicméně vyplývá, že stěžovatel žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců podal.

[32] Nejvyšší správní soud nijak nezlehčuje závažnost situace na Ukrajině a je si vědom ohrožení životů tamních obyvatel. V důsledku toho jsou také občanům Ukrajiny přicházejícím do Česka hojně poskytována oprávnění k pobytu. Nejvyšší správní soud však v daném případě tuto skutečnost nepovažuje za důvodnou pro zrušení rozsudku krajského soudu a žalovaného. Každý cizinec pobývající na území České republiky, a to i ten, v jehož zemi původu probíhá válečný konflikt, musí počítat s tím, že v případě spáchání úmyslného trestného činu bude platnost jeho zaměstnanecké karty zrušena a bude mu uložena související neoddělitelná povinnost vycestovat z území České republiky. K tomu platí, jak v již zmíněném rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, Nejvyšší správní soud uvedl: *„[j]e-li následně - v důsledku povinnosti opustit území státu - ve hře ohrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučen nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.).“* Ani z tohoto pohledu proto nelze dopady rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života stěžovatele považovat za nepřiměřené.

[33] Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný a byl vydán v souladu s Úmluvou i Listinou, přičemž Nejvyšší správní soud v něm neshledal ani jinou nezákonnost. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. tedy nebyly naplněny.

[34] Ačkoli stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že tuto podává rovněž z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., Nejvyšší správní soud neshledal žádnou námitku obsahově podřaditelnou pod tento kasační důvod.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[35] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[36] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu